

«ΕΡΩΣ ΑΜΗΧΑΝΟΣ»

Αν ήρθε ο «Έρωτος»
εργαλείο ή αυτοσκοπός
«αμήχανος»
παραμερίζει λόγο και συναίσθημα.
Αν με άγγιξε στο μάγουλο
με χείλη ατίθασα
μουσικής απείκασμα
και άυλη «ευδία μεσαυγούστου»
«αμήχανος»
και πάλι στέκει με μέλη χαλαρά
σαν να 'τανε μίσχοι
από ψιλόλιγνα ανώνυμα ηλιοτρόπια
θωρώντας την αποφασιστικότητά μου ή μη
να υπογράψω τα συμβόλαια της αθανασίας.
Αν μίλησε ο «Έρωτος» για πολλά
του ξέφυγε η νότα της σιωπής
και «αμήχανος»
έμπηξε δοξάρι στο δέντρο των κορυφαίων επιλογών
στον μυχό των συναισθηματικών ακροβασιών.
Αν απήφισε ο «Έρωτος» τα χέρια
αυτά έξαλλα ονειρευόντουσαν θωπείες
ωστόσο τόσο «αμήχανος»
από την αρχή ως το τέλος
παρέδωσε φιλήματα αντικρυστά
και αγκάλες μέχρι τα κόκκαλα.
Αν διαιωνίζεται ο «Έρωτος»
ως πολύσπορος και πλεονέκτης του χρόνου
αν ψεύδεται στους άλλους
ως μάγος άγγελος
αν καίγεται ασίγαστα
παραμένει «αμήχανος»
ολόρθος και μαχητικός
ξεπαστρεύοντας την καλαμιά του μύθου
για να συνεχίσει να διεκδικεί την ύπαρξή του.

Αν ο « Έρωτος αμήχανος» φωλιάζει στα έγκατα της αβύσσου
σύμμαχος με τη σάρκα
στρώνει και ξεστρώνει τα στρωσίδια
καλώντας με σε γεύσεις και οσμές πρωτόγονες
μήπως για να μη λησμονώ;